

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

זבחים-כל הזבחים שקבלו דמן		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
אין, רישא בשתי עבודות, סיפא בין בעבודה אחת בין בשתי עבודות.											!	◇	ל.	
זה הכלל: אם מחשבת הזמן קדמה למחשבת המקום - פיגול וחייבין עליו כרת	תנן: אמר רבי יהודה											⚡	◇	ל.
בשלמא לרבי יוחנן, היינו דקתני זה הכלל, אלא לאילפא מאי זה הכלל?												⚡	◇	ל.
קשיא.												■		ל.
הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים - הרי זו תמורת עולה, דברי רבי מאיר	תנן התם: [רבי מאיר]											◇	■	ל.
אם לכך נתכוון תחילה, הואיל ואי אפשר להוציא שתי שמות כאחת - דבריו קיימין, ואם משאמר הרי זו תמורת עולה ונמלך ואמר הרי זו תמורת שלמים - הרי זו עולה.	רבי יוסי:											◇	■	ל.
הרי זו תמורת עולה ושלמים, מהו? לחצות, מהו?	איבעיא להו:											^	◇	ל.
בהא ודאי מודה רבי מאיר	אביי:											!	◇	ל.
עדיין היא מחלוקת.	רבא:											!	◇	ל.
לדידך דאמרת: בהא ודאי מודה רבי מאיר, הרי שחיטה דלכי לחצות דמי, ופליגי	רבא אביי:											⚡	◇	ל.
מי סברת אינה לשחיטה אלא לבסוף? ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, ומשנתנו - דאמר: סימן ראשון חוץ לזמנו, סימן שני חוץ למקומו.	אמר ליה: [אביי]											!	◇	ל.
הרי קמיצה דלכי לחצות דמי, ופליגי												⚡	◇	ל.
התם נמי שהקטיר קומץ מנחה חוץ לזמנו קומץ לבונה חוץ למקומו.												!	◇	ל.
הרי קומץ דמנחת חוטא דליכא לבונה בהדיה, ופליגי												⚡	◇	ל.
לא פליגי.												!	◇	ל.
אם תימצי לומר פליגי, פליגי בפסיעות.	רב אשי:											!	◇	ל.
מתני כדאביי	רב שימי בר אשי:											■		ל.
מתני כדרבא.	רב הונא בר נתן:											■		ל.
רבי מאיר בשיטת רבי יהודה אמרה, דאמר תפוס לשון ראשון	כי אתא רב דימי:											■	◇	ל.
זה הכלל: אם מחשבת הזמן קדמה את מחשבת המקום - פיגול וחייבין עליו כרת.	דתנן: אמר רבי יהודה:											■	■	ל.
כי מגעת להו, רבי מאיר ורבי יוסי בהדי הדדי לא פליגי.	אמר ליה אביי, והא רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:											⚡	◇	ל.
ולא פליגי? והא מפלג פליגי												⚡	◇	ל.
פליגי במאי דפליגי, ולא פליגי במאי דלא פליגי	א"ל: [אביי]											!		ל.
הכל מודים היכא דאמר תחול זו ואחר כך תחול זו - דברי הכל לא חיילא, לא תחול זו אלא א"כ חלה זו - דברי הכל חיילא, כי פליגי - דאמר תמורת עולה תמורת שלמים:	דאמר רבי יצחק בר יוסף א"ר יוחנן:											!	◇	ל.
מדהוה ליה למימר, תמורת עולה ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמים, שמע מינה מיהדר קא הדר ביה	רבי מאיר סבר:											!	◇	ל.
אי אמר תמורת עולה ושלמים, הוה אמינא: פלגא תמורת עולה ופלגא תמורת שלמים, להכי אמר תמורת עולה תמורת שלמים, למימרא דכולה עולה וכולה שלמים הויא	ור' יוסי:											!	◇	ל.
הוא אמר: לא פליגי, ואנא אמינא: פליגי.	אמר ליה: [רב דימי]											!	◇	ל.
אפשר ידעין חברין בבלאה, כזית כזית תנן או כזית וכזית תנן? כזית כזית תנן, אבל כזית וכזית - דברי הכל עירוב מחשבות הוי, או דלמא כזית וכזית תנן, דלרבי יהודה פרטא הוי, וכל שכן כזית כזית?	עולא ואיתימא רב אושעיא:											^	◇	ל.
חישב לאכול כזית למחר בחוץ, מהו?	תא שמע, דבעא מיניה לוי מרבי:											!	^	ל.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
מקרא-key:	

Talmud Navigator

זבחים-כל הזבחים שקבלו דמן	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					
מימרא							
זו שאלה, עירוב מחשבות הוי.	א"ל: [רבי]			!	!	◇	ל:
לא משנתניו היא?	אמר לפניו רבי שמעון ברבי:		⚡		!	◇	ל:
לאכול כזית בחוץ כזית למחר, כזית למחר כזית בחוץ, כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר, כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ - פסול ואין בו כרת	[תנן]		■	⚡	!		ל:
הא אידך עירוב מחשבות הוי				⚡	!		ל:
הוא שאל דבר חכמה, ואת אמרת משנתניו, לדיך דאתניתך תרתי לא קשיא לך, לדידיה דלא אתניתיה אלא חדא ושמעינהו לרבנן דקא גרסי תרתי, וסבר: דידי דווקא ודידהו עירוב מחשבות הוי, או דלמא	א"ל: [רבי]			!	!	◇	ל:
והי אתנייה?			^		!	◇	ל:
אילמא כזית וכזית אתנייה			!		!		ל:
האי לאו שיורא הוא			⚡		!		ל:
אלא כזית כזית אתנייה.			!		!	◇	ל:
ותיבעי ליה כזית וכזית					⚡	◇	ל:
איבעי מיניה חדא דשמענא תרתי, דאי בעינא כזית וכזית, הא ניחא אי אמר לי כללא, כ"ש כזית למחר בחוץ, אלא אי אמר לי פרטא, אכתי כזית למחר בחוץ קא מיבעיא לי.	סבר: [לוי]				!	◇	ל:
אי הכי, השתא נמי התינן אי אמר ליה כזית למחר בחוץ פרטא, כ"ש כזית וכזית, אלא אי א"ל כללא, אכתי כזית וכזית מיבעי ליה					⚡	◇	ל:
אם כן, מרתח רתח, השתא כזית וכזית כללא, כזית למחר בחוץ מיבעיא?				!		◇	ל:
חצי זית חוץ לזמנו חצי זית חוץ למקומו וחצי זית חוץ לזמנו - אמר רבא: ויקץ כישן הפיגול	איתמר: [רבא]					◆	לא.
עירוב מחשבות הוי.	רב המנונא					◆	לא.
מנא אמינא לה?	רבא:					■	לא.
כביצה אוכל ראשון וכביצה אוכל שני שבללן זה בזה - ראשון, חלקן - זה שני וזה שני	דתנן:				■	■	לא.
הא חזר ועירבן - ראשון הוי.						■	לא.
ממאי?					⚡		לא.
נפל זה בעצמו וזה בעצמו על ככר של תרומה - פסולה, נפלו שניהן כאחת - עשאוה שניה.	מדקתני סיפא:			!	■		לא.
התם איכא שיעורא, הכא ליכא שיעורא.	ורב המנונא:			⚡		◇	לא.
מנא אמינא לה?	רב המנונא:					■	לא.
האוכל שנטמא באב הטומאה ונטמא בולד הטומאה, מצטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהם	דתנן:				■	■	לא.
מאי לאו אע"ג דהדר מלייה.						■	לא.
דלמא דלא הדר מלייה.					⚡		לא.
חצי זית חוץ למקומו וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ לזמנו - תני בר קפרא: פיגול, אין חצי זית מועיל במקום כזית.	כי אתא רב דימי: [תני בר קפרא]					■	לא.
חצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ למקומו - תני בר קפרא: פיגול, אין חצי זית מועיל במקום כזית.	כי אתא רבין: [תני בר קפרא]					■	לא.
חצי זית חוץ לזמנו וכזית חוץ למקומו וחצי זית חוץ לזמנו - תני בר קפרא: פיגול, אין חצי זית מועיל במקום כזית.	רב אשי מתני הכי:					■	לא.
חישב שיאכלוהו כלבים למחר - פיגול, דכתיב: (מלכים ב ט) ואת איזבל יאכלו הכלבים בחלק יזרעאל.	רבי ינאי:					■	לא.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

זבחים-כל הזבחים שקבלו דמן	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												
אלא מעתה, הישב שתאכלהו אש למחר, דכתיב: (איוב כ) תאכלהו אש לא נופח, ה"נ דפיגול	מתקוף לה רבי אמי:										⊘	לא
וכי תימא הכי נמי											!	לא
לאכול כחצי זית ולהקטיר חצי כזית - כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין	והתנן:										⊘	לא
אי דאפקה בלשון אכילה ה"נ, הכא במאי עסקינן - דאפקה בלשון הקטרה, דלשון אכילה לחוד ולשון הקטרה לחוד.											!	לא
היישב לאכול כזית בשני בני אדם, מהו? בתר מחשבה אזלינן דאיכא שיעורא, או בתר אוכלין אזלינן וליכא שיעורא?	בעי רבא:										⊘	לא
לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין	אביי, ת"ש:										!	לא
הא לאכול ולאכול דומיא דלאכול ולהקטיר, והיכי דמי? בשני בני אדם - מצטרף, ש"מ.											!	לא:
היישב לאכול כזית ביתר מכדי אכילת פרס, מהו? לאכילת גבוה מדמינן ליה, או לאכילת הדיוט מדמינן ליה?	בעי רבא:										⊘	לא:
לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין	אביי, ת"ש:										!	לא:
טעמא דלאכול ולהקטיר, הא לאכול ולאכול מצטרף, והא הקטרה ביותר מכדי אכילת פרס הוא.											!	לא:
דלמא בהיסק גדול.											⊘	לא:
לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר.											⊘	לא:
טעמא דלאכול ולהקטיר, הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול - מצטרף											⊘	לא:
לאכול את שדרכו לאכול	הא קתני רישא:										⊘	לא:
את שדרכו לאכול אין, שאין דרכו לא											⊘	לא:
הא מני? רבי אליעזר היא	רבי ירמיה:										!	לא:
מחשבינן מאכילת אדם לאכילת מזבח ומאכילת מזבח לאכילת אדם	דאמר: [רבי אליעזר]										!	לא:
השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול, ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר - כשר	דתנן: [רבנן]										!	לא:
פוסל.	רבי אליעזר:										!	לא:
אפי' תימא רבנן, ולא תימא: הא לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול, אלא אימא: הא לאכול ולאכול דבר שדרכו לאכול.	אביי:										!	לא:
מאי קמ"ל?											⊘	לא:
אי דבר שדרכו לאכול קמ"ל											!	לא:
כחצי זית בחוץ כחצי זית למחר - פסול	מרישא ש"מ:										⊘	לא:
הא כחצי זית למחר וכחצי זית למחר פיגול											⊘	לא:
אי לאכול ולהקטיר											!	לא:
מדקויה דרישא ש"מ: לאכול דבר שדרכו לאכול אין, שאין דרכו לאכול לא, השתא ומה לאכול ולאכול דבר שאין דרכו לאכול - לא מצטרף, לאכול ולהקטיר מיבעי?											⊘	לא:
לאכול ולהקטיר איצטריך, ס"ד אימנא: התם הוא דלאו כי אורחיה קא מחשב, אבל הכא דבהאי כי אורחיה ובהאי כי אורחיה - אימא ליצטרף, קא משמע לן.											!	לא:
הדרן עלך כל הזבחים שקבלו דמן.												

<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer</p> <p>ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

זבחים-כל הפסולין	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										מ	לא:						
כל הפסולין ששחטו - שחיתתן כשרה, שהשחיטה כשרה בזרים, ובנשים, ובעבדים, ובטמאים, ואפילו בקדשי קדשים, ובלבד שלא יהיו טמאים נוגעין בבשר. לפיכך הן פוסלין במחשבה.																				
וכלן שקיבלו את הדם חוץ לזמנו וחוץ למקומו, אם יש דם הנפש - יחזור הכשר ויקבל.																				
קיבל הכשר ונתן לפסול - יחזור לכשר.																				
קיבל בימינו ונתן לשמאלו - יחזור לימינו.																				
קיבל בכלי קדש ונתן לכלי חול - יחזור לכלי קדש. נשפך מן הכלי על הרצפה ואספו - כשר.																				
נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, נתן את הניתנין למטה למעלן ואת הניתנין למעלן למטה, ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים, אם יש דם הנפש - יחזור הכשר ויקבל.																				
שחטו - דיעבד אין, לכתחלה לא																				
ושחט - שחיטה בזר כשרה, שהשחיטה כשרה בזרים ובנשים ובעבדים ובטמאים, ואפילו בקדשי קדשים או אינו אלא בכהנים? אמרת? וכי מאין באתה? מכלל שנאמר: (במדבר יח) ואתה ובניך אתך תשמרו את כהונתכם לכל דבר המזבח, יכול אף בשחיטה? ת"ל: (ויקרא א) ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו וגו', מקבלה ואילך מצות כהונה, לימד על השחיטה שכשרה בכל אדם	ורמינהו:																			
הוא הדין דאפי' לכתחילה נמי, ומשום דקא בעי למיתנא טמאים דלכתחילה לא, גזירה שמא יגעו בבשר, תנא ששחטו.																				
וטמא דיעבד שפיר דמי?																				
וסמך ושחט - מה סמיכה בטהורים, אף שחיטה בטהורים	ורמינהו:																			
מדרבנן.																				
מ"ש סמיכה? דכתיב: לפני ה', שחיטה נמי הכתיב: לפני ה'																				
אפשר דעביד סכין ארוכה ושחט.																				
סמיכה נמי אפשר דמעיל ידיה וסמך																				
ביאה במקצת שמה ביאה.	קסבר:																			
וסמך ושחט - מה שחיטה בטהורין, אף סמיכה בטהורין.	רב חסדא מתני איפכא:																			
מאי שנא שחיטה? דכתיב: לפני ה', סמיכה נמי כתיב: לפני ה'																				
אפשר דמעיל ידיה וסמך.																				
שחיטה נמי אפשר דעביד סכין ארוכה ושחט																				
הא מני? שמעון התימני היא																				
ושחט את בן הבקר לפני ה' - ולא השוחט לפני ה'	! דתניא: [ת"ק]																			
מנין שיהיו ידיו של שוחט לפני מן הנשחט? ת"ל: ושחט את בן הבקר לפני ה', ושחט את בן הבקר יהא לפני ה'.	! שמעון התימני:																			
טמא שהכניס ידו לפניו - לוקה, שנאמר: (ויקרא יב) בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא וגו', מקיש ביאה לנגיעה, מה נגיעה במקצת שמה נגיעה, אף ביאה במקצת שמה ביאה.	עולא אמר ריש לקיש:																			
מצורע שחל שמיני שלו להיות בערב הפסח, וראה קרי בו ביום וטבל - אמרו חכמים: אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס, זה נכנס, מוטב יבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת	איתיביה רב הושעיא לעולא:																			
דבר תורה אפי' עשה אין בו, שנאמר: (דברי הימים ב כ) ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית ה' לפני החצר החדשה	רבי יוחנן:																			
מאי חצר החדשה? אמר ר' יוחנן: שחידשו בה דברים (הרבה), ואמרו: טבול יום אל יכנס למחנה לוויה	[רבי יוחנן]																			

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

זבחים-כל הפסולין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
ואי אמרת ביאה במקצת שמה ביאה, היכי מעייל ידיה בבהונות, אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא?											ז	◇	לב:		
מטונך, שאני מצורע, הואיל והותר לצרעתו הותר לקירוי.	א"ל: [עולא]										!	◇	לב:		
קסבר עולא: רובן זבים ונעשו טמאי מתים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן.	רב יוסף:										■	◇	לב:		
מי דמי? טומאה אישתראי, זיבה לא אישתראי?	אמר ליה אביי:										ז	◇	לב:		
דלמא הכי קאמר מר: רובן טמאי מתים ונעשו זבים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן	אמר ליה: [אביי]										■	^	◇	לב:	
איך.	אמר ליה: [רב יוסף]										!		◇	לב:	
ואכתי לא דמי, מצורע היתירא הוא, הואיל - ואישתרי אישתרי, טומאה דחוייה היא, להא אידחאי להא לא אידחאי.	[אביי]										ז	◇	לב:		
אדרבה, איפכא מסתברא מצורע היתירא הוא, להא אישתראי ולהא לא אישתראי, טומאה דחוייה הוא, מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות.	אמר ליה רבא:										ז	◇	לב:		
מכלל דתרוייהו סבירא להו: טומאה דחוייה היא בצבור.											■		לבג:		
לימא מסייע ליה:												^	◇	לב:	
כל הסמיכות שהיו שם, קורא עליהן אני תכף לסמיכה שחיטה, חוץ מזו שהיתה בשער נקנור, שאין מצורע יכול ליכנס לשם עד שזמין עליו מדם חטאתו ומדם אשמו	[תניא]											■	^	◇	לב:
ואי אמרת ביאה במקצת לא שמה ביאה, ליעייל ידיה ולסמוך													^	◇	לב:
הא מני? ר' יוסי ברבי יהודה היא	רב יוסף:											!	◇	לב:	
מרחק צפון.	דאמר: [רבי יוסי ברבי יהודה]											■	!	◇	לב:
וליעבד פישפש												ז	◇	לב:	
(דברי הימים א' כח) הכל בכתב מיד ה' עלי השכיל כל מלאכת התבנית.	אביי ורבא דאמרי תרוייהו:											!	◇	לב:	
כל הסומך ראשו ורובו מכניס, מאי טעמא? כל כחו בעינו, הלכך לא אפשר.	איכא דאמרי, אמר רב יוסף:											!	◇	לב:	
מאי קסבר?												^	◇	לב:	
סמיכת אשם מצורע דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא	אי קסבר: [רב יוסף]											!	◇	לב:	
ליעול ולסמוך להדיא, דרחמנא אמך												ז	◇	לב:	
גזירה שמא ירבה בפסיעות.	רב אדא בר מתנה:											!	◇	לב:	
סמיכת אשם מצורע דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה לאו דאורייתא.	איכא דאמרי, אמר רב אדא בר מתנה:											!	◇	לב:	
וסמוך ושחט - מה סמיכה בטהורין, אף שחיטה בטהורין	מיתיבי:											■	ז	◇	לב:
ואי אמרת לאו דאורייתא, בטמאין נמי משכחת לה												ז	◇	לב:	
אלא איפוך: סמיכת אשם מצורע לאו דאורייתא, ותכף לסמיכה שחיטה דאורייתא.												!	◇	לב:	
לענין מלקות איתמר.	רבינא:											!	◇	לבג:	
לענין טמא שנגע בקודש איתמר	כי אתא רבין אמר רבי אבהו:											!	◇	לבג:	
טמא שנגע בקודש - ריש לקיש אמר: לוקה	דאיתמר: [ריש לקיש]											■	!	◇	לבג:
אינו לוקה.	רב יוחנן:											■	!	◇	לבג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

זבחים-כל הפסולין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ריש לקיש אמר לוקה, (ויקרא יב) בכל קודש לא תגע	[ריש לקיש]											לג:
ורבי יוחנן אמר אינו לוקה, ההוא בתרומה כתיב.	[רבי יוחנן]											לג:
וריש לקיש האי קרא להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה אזהרה לאוכל בשר קודש												לג:
אזהרה לאוכל בשר קודש מנין?	דאיתמר:											לג:
בכל קודש לא תגע	ריש לקיש:											לג:
אתיא טומאתו וטומאתו מביאתו מקדש, מה להלן ענש והזהיר, אף כאן ענש והזהיר	רבי יוחנן אמר תני ברדלא:											לג:
טמא שנגע בקודש - מדאפקה רחמנא בלשון נגיעה, אזהרה לאוכל - מדאיתקש קודש למקדש.												לג:
בכל קודש לא תגע אזהרה לאוכל, אתה אומר: אזהרה לאוכל, או אינו אלא לנוגע? תלמוד לומר: בכל קודש לא תגע ואל המקדש לא תבא, מקיש קודש למקדש, מה מקדש דבר שיש בו נטילת נשמה, אף קודש דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנוגע, נטילת נשמה מי איכא? אלא באכילה.	תניא כוותיה דריש לקיש:											לג:
ואכתי מיבעי ליה לטמא שאכל בשר קודש לפני זריקה												לד:
טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה - ריש לקיש אמר: לוקה	דאיתמר: [ריש לקיש]											לד:
אינו לוקה	רבי יוחנן:											לד:
ריש לקיש אמר לוקה, בכל קודש לא תגע, לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה	[ריש לקיש]											לד:
רבי יוחנן אמר אינו לוקה, כדתי ברדלא: אתיא טומאתו וטומאתו, וכי כתב ההוא - לאחר זריקה	[רבי יוחנן, כדתי ברדלא]											לד:
אם כן, לימא קרא בקודש, מאי בכל קודש? ש"מ תרתי.												לד:
טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה - ר"ל אמר: לוקה	גופא: [ריש לקיש]											לד:
אינו לוקה.	רבי יוחנן:											לד:
מחלוקת בטומאת הגוף, אבל בטומאת בשר - דברי הכל לוקה, דאמר קרא: (ויקרא ז) והבשר - לרבות עצים ולבונה דלאו בני אכילה נינהו, ואפילו הכי רבינו קרא.	אביי:											לד:
מחלוקת בטומאת הגוף, אבל בטומאת בשר - דברי הכל אינו לוקה, מאי טעמא? כיון דלא קרינא ביה (ויקרא ז) וטומאתו עליו ונכרתה, לא קרינא ביה (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל.	רבא:											לד:
והבשר - לרבות עצים ולבונה	והאמר מר:											לד:
הכא במאי עסקינן - כגון שקדשו בכלי, דנעשה כמי שקרבו כל מתיריו												לד:
כל שיש לו מתירים - משקרבו מתיריו, כל שאין לו מתירין - משקדש בכלי.	דתנן:											לד:
המעלה אברי בהמה טמאה ע"ג המזבת - ריש לקיש אמר: לוקה	איתמר: [ריש לקיש]											לד:
אינו לוקה.	רבי יוחנן:											לד:
ריש לקיש אמר לוקה, טהורה אין, טמאה לא, ולאו הבא מכלל עשה לוקין עליו	[ריש לקיש]											לד:
ורבי יוחנן אמר אין לוקין עליו, לאו הבא מכלל עשה אין לוקין עליו.	[רבי יוחנן]											לד:
(ויקרא יא) אותה תאכלו - ולא בהמה טמאה, ולאו הבא מכלל עשה עשה	מותיב רבי ירמיה:											לד:
באברי בהמה טמאה דכולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - בחיה, והכי איתמר:	רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא, אסברא לך:											לד:
עובר בעשה	רבי יוחנן:											לד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
--	--

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אינו עובר בולא כלום	ריש לקיש:											!	◇	לה.
רבי יוחנן אמר עובר בעשה, בהמה אין, חיה לא	[רבי יוחנן]											!	◇	לה.
ריש לקיש אמר אינו עובר עליו בולא כלום, ההוא למצוה.	[ריש לקיש]											!	◇	לה.
אילו נאמר (ויקרא א) קרבן לה' בהמה, הייתי אומר: חיה בכלל בהמה, כענין שנאמר: (דברים יד) זאת הבהמה אשר תאכלו שור שה כשבים ושה עזים איל וצבי וגו', תלמוד לומר: (ויקרא א) בקר וצאן, בקר וצאן אמרתי לך ולא חיה, יכול לא יביא ואם הביא כשר, הא למה זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו הבא לי חטים והביא לו חטים ושעורים, שאינו כמעביר על דבריו אלא מוסיף על דבריו, וכשר? תלמוד לומר: בקר וצאן, בקר וצאן אמרתי לך ולא חיה, הא למה זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו אל תביא לי אלא חיטין והביא לו חיטין ושעורים, שאינו כמוסיף על דבריו אלא כמעביר על דבריו ופסול	מותיב רבא:											!	◇	לה.
תיובתא דריש לקיש תיובתא.												!	◇	לה:
וכולן שקיבלו כו'.													!	לה:
פסול מהו שיעשה שירים?	בעא מיניה ריש לקיש מרבי יוחנן:												! ◇	לה:
אין עושה שירים אלא חוץ לזמנו וחוץ למקומו, הואיל ומרצה לפיגולו.	אמר ליה: [רבי יוחנן]												! ◇	לה:
כוס פסול מהו שיעשה שירים?	רב זביד מתני הכי, בעא מיניה ריש לקיש מרבי יוחנן:												! ◇	לה:
פסול גופיה מאי סבירא לך? אי פסול משוי שירים, כוס פסול נמי משוי שירים אי פסול לא משוי שירים, כוס פסול נמי לא משוי שירים.	אמר ליה: [רבי יוחנן]												! ◇	לה:
כוס מהו שיעשה את חבירו דחוי או שירים?	רב ירמיה מדיפתי מתני הכי, בעא מיניה אביי												! ◇	לה:
פלוגתא דרבי אלעזר ברבי שמעון ורבנן	אמר ליה: [רבה]												! ◇	לה:
למעלה הוא אומר: (ויקרא ד) את דמו ישפך, למטה הוא אומר: (ויקרא ד) ואת כל דמה ישפך, מנין לחטאת שקיבל דמה בארבעה כוסות ונתן מתנה אחת מזה ומתנה אחת מזה, שכולן נשפכין ליסוד? תלמוד לומר: ואת כל דמה ישפך, יכול נתן ארבע מתנות מכוס אחד יהו כולן נשפכין ליסוד, תלמוד לומר: ואת דמו, הא כיצד? הוא נשפך ליסוד, והן נשפכין לאמה	דתניא: [ת"ק]												! ◇	לה:
מנין לחטאת שקיבל דמה בארבעה כוסות ונתן ד' מתנות מכוס אחד, שכולן נשפכין ליסוד? תלמוד לומר: ואת כל דמה ישפך.	רבי אלעזר ברבי שמעון:												! ◇	לה:
והכתיב: ואת דמו ישפך													!	לה:
ההוא למעוטי שירים שבצואר בהמה.	רב אשי:												!	לה:
קיבל הכשר ונתן לפסול כו'.													!	לה:
וצריכא, דאי אשמעינן פסול, הוה אמינא מאי פסול? טמא, דחזי לעבודת ציבור, אבל שמאל לא ואי אשמעינן שמאל, דאית ליה הכשירא ביום הכיפורים, אבל כלי חול לא ואי אשמעינן כלי חול, משום דחזו לקדושינהו, אבל הנך אימא לא, צריכא.													! ◇	לה:
וליהוי ליה דחוי													!	לה:
הא מני? חנן המצרי הוא, דלית ליה דחויין	רבינא לרב אשי, הכי אמר רב ירמיה מדיפתי משמיה דרבא:												! ◇	לה:
אפי' דם בכוס, מביא חבירו ומזווג לו.	דתניא, חנן המצרי												! ◇	לה:
כל שבידו לא הוי דחוי.	רב אשי:												! ◇	לה:
כוותיה דרב אשי מסתברא, מאן שמעת ליה דאית ליה דחויין? רבי יהודה	רב שיא:												!	לה:

מימרא-statement **■**
 קושיא-challenge **⚡**
 שאלה-question **^**
 תירוץ-answer **!**
 ראייה-proof **■**

חולקים-disputants **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
נשפך הדם ימות המשתלח, מת המשתלח ישפך הדם	דתנן, ועוד אמר רבי יהודה:										■	◇	לה:	
כל שבידו לא הוי דחוי	ושמעין ליה דאמר: [רבי יהודה]										■		לה:	
כוס אחד היה ממלא מדם התערובת וזורקו אחת כנגד היסוד	דתניא, רבי יהודה:										■	◇	לה:	
ש"מ: כל שבידו לא הוי דחוי, ש"מ.											■	◇	לה:	
כוס אחד היה ממלא מדם התערובת, שאם ישפך אחד מהם נמצא שהוא מכשירו.	גופא: תניא, רבי יהודה:											■	◇	לה:
והלא לא נתקבל בכל?	אמרו לו לרבי יהודה:										⚡	◇	לה:	
מנא ידעי?											⚡		לה:	
אלא, שמא לא נתקבל בכלי?											⚡	◇	לה:	
אף אני לא אמרתי אלא כשנתקבל בכלי.	אמר להן: [רבי יהודה]										!	◇	לה.	
והוא גופיה מנא ידעי?											⚡		לה.	
כהנים זריזין ועבדין הייא ומשתפכין.											!	◇	לה.	
והלא דם התמצית מעורב בן											⚡	◇	לה.	
רבי יהודה לטעמיה											!		לה.	
דם התמצית קרי דם	דאמר: [רבי יהודה]										■	!	לה.	
דם התמצית באזרה	דתניא: [רבנן]									◆	■	!	לה.	
בכרת.	רבי יהודה:									◆	■	!	לה.	
מודה רבי יהודה לענין כפרה שאינו מכפר, שנאמר: (דברים יב) כי הדם הוא בנפש יכפר, דם שהנפש יוצאה בו קרוי דם, שאין הנפש יוצאה בו אין קרוי דם	והאמר ר' אלעזר:										⚡	◇	לה.	
אלא רבי יהודה לטעמיה											!		לה.	
אין דם מבטל דם.	דאמר: [רבי יהודה]										■	!	לה.	
לדברכם, למה פוקקין העזרה?	אמר להם רבי יהודה:										⚡	◇	לה.	
שבח הוא לבני אהרן שיהלכו עד ארכובותיהן בדם.	אמרו לו:										!	◇	לה.	
והא דם הוי חציצה											⚡		לה.	
לח הוא ולא הוי חציצה											!	◇	לה.	
הדם, והדיו, והדבש, והחלב - יבישין חוצצין, לחין אין חוצצין.	דתנן:										■	!	לה.	
והא קא מיתוסי מאנייהו											⚡		לה.	
היו בגדיו מטושטשין ועבד - עבודתו פסולה	ותנן:										■	⚡	לה.	
וכי תימא דמדלו להו											!	◇	לה.	
(ויקרא ו) מדו - כמדתי, שלא יחסר ושלא יותיר	והתניא:										⚡	◇	לה.	
בהולכת אברים לכבש, דלאו עבודה היא.											!	◇	לה.	

מימרא-statement ■
 קושיא-challenge ?
 שאלה-question ^
 תירוץ-answer !
 ראיה-proof ■

חולקים-disputants ◆
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment <
 מעשה-story O

מקרא-key:

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולא?										?		לה.
(ויקרא א) והקריב הכהן את הכל - זו הולכת אברים לכבש	והתניא:									?	◊	לה.
אלא בהולכת עצים למערכה, דלאו עבודה היא.										!	◊	לה.
ולעבודה היכי אזלי?										?	◊	לה.
אזלי אאיצטבי.										!	◊	לה.
השוחט את הזבח לאכול דבר שאין דרכו לאכול, ולהקטיר דבר שאין דרכו להקטיר - כשר	[רבנן]										◆	לה.
פוסל.	רבי אלעזר:										◆	לה.
לאכול דבר שדרכו לאכול, ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר פחות מכזית - כשר.											■	לה.
לאכול כחצי זית ולהקטיר כחצי זית - כשר, שאין אכילה והקטרה מצטרפין.											■	לה.
השוחט את הזבח לאכול כזית מן העור ומן הרוטב, ומן הקיפה ומן האלל, ומן העצמות ומן הגידין, ומן הקרנים ומן הטלפים, חוץ לזמנו וחוץ למקומו - כשר, ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא.											■	לה.
השוחט את המוקדשין לאכול שליל או שיליא בחוץ - לא פיגל.											■	לה.
המולק את התורין לאכול ביציהן בחוץ - לא פיגל.											■	לה.
חלב מוקדשין וביצי תורין - אין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא.											■	לה.
פיגל בזבח נתפגל השליל, בשליל - לא נתפגל הזבח. פיגל באלל נתפגלה מוראה, במוראה - לא נתפגל אלל. פיגל באימורין נתפגלו פרים, בפרים - לא נתפגלו אימורים.	רבי אלעזר:										◊	לה.
לימא מסייע ליה:											?	לה.
ושוים, שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן - לא עשה ולא כלום	[תניא]										?	לה.
מאי לאו הא חישב באימורים נתפגלו פרים											?	לה.
לא, הא חישב באימורין - נתפגלו אימורין עצמן.											!	לה.
פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מועלין בהן משהוקדשו, נשחטו - הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה	ת"ש:										?	לה:
מאי לאו לינת בשר, וש"מ: מגו דפסלה בלינה, פסלה בה מחשבה											?	לה:
לא, לינת אימורים.											!	לה:
כולן מועלין בהן על בית הדשן עד שיותך הבשר	הא מדקתני סיפא:										?	לה:
מכלל דרישא לינת בשר											?	לה:
מידי איריא? הא כדאיתא והא כדאיתא, רישא אימורים, וסיפא בשר.											!	לה:
ואלו שאין מפגלין ואין מתפגלין: צמר שבראשי כבשים, ושער שבזקן תיישים, והעור והרוטב והקיפה, והאלל והמוראה והעצמות, והגידין והקרנים והטלפים, והשליל והשיליא, וחלב המוקדשין וביצי תורין - כולן לא מפגלין ולא מתפגלין, ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא, והמעלה מהן בחוץ - פטור	מותיב רבה:										?	לה:
מאי לאו לא מפגלין הזבח, ולא מתפגלין מחמת זבח											?	לה:
לא, - לא מפגלין את הזבח, ולא מתפגלין מחמת עצמן.											!	לה:
כולן לא מפגלין ולא מתפגלין	א"ה, הא דקתני סיפא:										?	לה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-■</p>
---	--

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ל	הנהגות
הא תו למה לי?						?								לה:
ולטיעמך, אין חייבין עליו משום פיגול, הא תו למה לי? אלא אידי דבעי למיתנא נותר וטמא תנא פיגול, הכא נמי אידי דבעי למיתני המעלה מהן בחוץ, תנא נמי וכולן לא מפגלין ולא מתפגלין.						!								לה:
השווחט את המוקדשים לאכול שליל או שיליא בחוץ - לא פיגל, והמולק את התורים לאכול ביציהם בחוץ - לא פיגל	רבא אמר, אף אנו נמי תנינא:								■	■				לה:
חלב המוקדשין וביצי תורים - אין חייב עליהן משום פיגול נותר וטמא	והדר תני:								■	■				לה:
הא שליל ושיליא - חייבים						?								לה:
אלא לאו ש"מ: כאן מחמת הזבח, כאן מחמת עצמן, ש"מ.						!								לה:
ובעלי מומין ר"ע מכשיר בבעלי מומים.	תנן התם: [רבי עקיבא]												■	לה:
לא הכשיר ר"ע אלא בדוקין שבעין, הואיל וכשירים בעופות והוא, שקדם הקדישה את מומה. ומודה רבי עקיבא בעולת נקבה, דכמאן דקדם מומה להקדישה דמי.	רבי חייא בר אבא א"ר יוחנן:												■	לה:
המעלה מהן בחוץ - פטור	מתירב רבי זירא:										?			לה:
הא מאימן - חייב													?	לה:
והיכי משכחת לה? בעולת נקבה אי אמרת בשלמא קסבר רבי עקיבא עולת נקבה אם עלתה לא תרד, הא מני? ר"ע היא, אלא אי אמרת אם עלתה תרד, הא מני?													?	לה:
אימא: המעלה מהן בחוץ - פטור, הא מאימורי אימן - חייב.													!	לה:
והא מהן קתני, ואימן דומיא דידהן													?	לה:
אלא אימא: המעלה מאימוריהן בחוץ - פטור, הא מאימורי אימן - חייב.													!	לה:
שחטו על מנת להניח את דמו או אימוריו למחר, או להוציאן לחוץ - רבי יהודה פוסל	[רבי יהודה]												■	לה:
והכמים מכשירין.	הכמים:												■	לה:
ע"מ ליתנן על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, וליתן את הניתנים למעלן למטה ואת הניתנים למטה למעלן, ואת הניתנים בפנים בחוץ ואת הניתנים בחוץ בפנים, שיאכלוהו טמאים שיקריבוהו טמאים, שיאכלוהו ערלים ושיקריבוהו ערלים, לשבר עצמות הפסח, לאכול הימנו נא, ולערב דמו בדם הפסולים - כשר, שאין מחשבה פוסלת אלא בחוץ לזמנו וחוז' למקומו, והפסח והחטאת שלא לשמן.														לה:
מ"ט דרבי יהודה?													^	לה:
תרי קראי כתיבי בנותר, כתוב אחד אומר: (שמות יב) לא תותרו ממנו עד בקר, וכתוב אחד אומר: (ויקרא ז) לא יניח ממנו עד בקר, אם אינו ענין להניח, תנהו לענין מחשבת הינוח.	רבי אלעזר:												!	לה:
ורבי יהודה האי קרא להכי הוא דאתא? האי מיבעי ליה לכדתניא:													?	לה:
(ויקרא ז) ובשר זבח תודת שלמיו - למדנו לתודה שנאכלת ליום ולילה, חליפין וולדות תמורות מנין? ת"ל: ובשר, חטאת ואשם מנין? ת"ל: זבח, ומנין לרבות שלמי נזיר ושלמי פסח? ת"ל: שלמיו, לחמי תודה וחלות ורקיקים שבנזיר מנין? ת"ל: קרבנו, כולן קורא אני בהן לא יניח	[תניא]												?	לה:
א"כ, לימא קרא לא תותרו, מאי לא יניח? אם אינו ענין להינוח, תנהו ענין למחשבת הינוח.													!	לה:
התינח להניח, להוציא מאי איכא למימר?													?	לה:
ועוד, טעמא דר' יהודה סברא הוא													?	לה:
אי אתם מודים שאם הניחו למחר שהוא פסול? אף חישב להניחו למחר - פסול	דתניא, אמר להם רבי יהודה:												?	לה:
אלא טעמא דרבי יהודה סברא הוא.													!	לה:
וניפלוג נמי ר"י בכולהן													?	לה:

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ?
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראיה ■

disputants-חולקים ◆
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 story-מעשה O

מקרא-key:

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בהו ניפלוג?												לז.
בשובר עצמות הפסח ולאכול ממנו נא												לז.
זיבחה גופיה מי מיפסיל?												לז.
ע"מ שיאכלוהו טמאים ושיקריבוהו טמאים												לז.
זיבחה גופיה מי מיפסיל?												לז.
שיאכלוהו ערלים ושיקריבוהו ערלים												לז.
זיבחה גופיה מי מיפסיל?												לז.
כל כמיניה?	לישנא אחרינא:											לז.
לערב דמן בדם הפסולין												לז.
רבי יהודה לטעמיה												לז.
אין דם מבטל דם.	דאמר: [רבי יהודה]											לז.
ליתן את הניתנין למעלה למטה, למטה למעלה												לז.
רבי יהודה לטעמיה												לז.
שלא למקומו נמי מקומו קרינא ביה.	דאמר: [רבי יהודה]											לז.
וליפלוג בניתנין בפנים שנתנן בחוץ, והניתנין בחוץ שנתנן בפנים												לז.
בעינן מקום שיהא משולש, בדם בבשר ובאימורין.	קסבר רבי יהודה:											לז.
ומי אית ליה לרבי יהודה האי סברא?												לז.
(דברים יז) דבר רע, ריבה כאן חטאת ששחטה בדרום וחטאת שנכנס דמה לפנים - פסולה	והתניא, רבי יהודה:											לז.
ולית לרבי יהודה האי סברא?												לז.
הכניס בשוגג - כשר, הא במזיד - פסול	והתנן, אמר רבי יהודה:											לז.
וקי"ל בשכיפר												לז.
השתא ומה התם עיילי עיילא, אי כיפר אין, אי לא כיפר לא, הכא דחשיב חשובי לא כל שכן												לז.
תרי תנאי ואלבא דרבי יהודה.												לז.
וסבר ר' יהודה, חטאת ששחטה בדרום פסולה?												לז.
יכול חטאת ששחטה בדרום היא חייב? ת"ל: (דברים טז) לא תזבח לה' אלהיך שור ושה וגו' כל דבר רע, על דבר רע אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו על חטאת ששחטה בדרום	והתניא, רבי יהודה:											לז:
תרי תנאי אליבא דרבי יהודה.												לז:
ומודה רבי יהודה, שחזור וקובעו לפיגול.	רבא:											לז:
תדע, דפיגול לפני זריקה לא כלום הוא, ואתאי זריקה וקבעה לה בפיגול.	רבא:											לז:
ולא היא, התם הוא חדא מחשבה היא, הכא תרי מחשבות.												לז:

◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

Talmud Navigator

זבחים-כל הפסולין	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
ליתן את הניתנין למעלה למטה, למטה למעלה, לאלתר - כשר, חזר והישב חוץ למקומו - פסול ואין בו כרת, חוץ לזמנו - פיגול והייבין עליו כרת, למחר - פסול, חזר והישב בין חוץ לזמנו בין חוץ למקומו - פסול ואין בו כרת	אייתיביה רב הונא לרבא:									◊		לו:
תיובתא דרבא תיובתא.										◊		לו:
חישב שיאכלוהו טמאים למחר - חייב.	רב חסדא אמר רבינא בר סילא:									◊		לו:
תדע, דבשר לפני זריקה לא חזי, וכי מחשב ביה מיפסיל.	רבא:									◊		לו:
ולא היא, התם זריק ומיחזי, הכא לא מיחזי כלל.										◊		לו:
בשר פסח שלא הוצלה, ולחמי תודה שלא הורמו - חייבין עליהן משום טומאה.	רב חסדא: מרגלא בפומיה דרב דימי בר חיננא:									◊		לו:
(ויקרא ז) אשר לה' - לרבות אימורי קדשים קלים לטומאה	רבא: תדע, דתניא:									◊		לו:
אלמא אע"ג דלאו בני אכילה נינהו - חייבין עליהן משום טומאה, הכא נמי אע"ג דלאו בני אכילה נינהו - חייבין עליהן משום טומאה.										◊		לו:
ולא היא, התם אימורי קדשים קלים חזו לגבוה, לאפוקי בשר פסח שלא הוצלה ולחמי תודה שלא הורמו, דלא חזו לא לגבוה ולא להדיוט.										◊		לו:
הדרן עלך כל הפסולין.										◊		